

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**R. P. Thomae Młodzianowski, Polonie, Societatis Jesu,
Prælectionum Theologicarum Tomus ...**

De Metaphysica, Logica, Octo Libris Physicorum, Generatione, Corruptione
Et Anima

Młodzianowski, Tomasz
Moguntiae Et Dantisci, 1682

Punctum Difficult. 3. Estne hæc modalitas materialis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-95667](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-95667)

compositi, ob solam terminationem Modalitatis in Materia v. g. receptæ, sequitur formam absque ulla sui mutatione, informare materiam, quod fieri non potest, cum in hoc consistat Incarnationis Mysterium, quod Verbum sine ulla mutatione, unitum sit naturæ humanæ.

RESPONDEO. Formam tunc duplici ex capite mutandam: imprimis quia transit à non esse ad esse. Secundo, quia cum essentialiter illa forma sit ordinata ad corpus, adeoque habet esse ordinatum ad corpus, etiam operari, debet habere aliquod ordinatum ad corpus, & quia hoc operari exercere extra corpus non potest, neque enim anima extra corpus gustat, cumque unione ad corpus acquirit, ut possit proximè exercere illas operationes, tanquam se perficientes, ideo anima, illà modalitate receptā in materia, mutatur. Quia autem in unione hypostatice Verbum nec accipit esse, nec perficitur in ordine ad operationes, quæ sunt perfectio Verbi, & ad quas ex natura sua essentialiter ordinatur, ideo nec mutatur. Sed de hoc in Materia de Incarnatione.

OBJICIT 7. idem. Partes acquirunt perfectionem in constitutione totius, cum enim sint essentialiter imperfectæ, uniuntur, ut in composito perficiantur; id autem fieri nequit, nisi per receptionem alicujus perfectionis, quæ separata carebant: & hæc esse nequit, nisi peculiaris cujuslibet ad aliam unio, omnis enim perfectio fit ex aliqua additione, mera autem terminationis nihil addit, unde etiam visio perficit potentiam, non objectum.

RESPONDETUR. Quod partes acquirant perfectionem in constitutione totius, quod autem hoc fieri debeat per receptionem perfectionis, si intelligatur per subjectionem in se perfectionis adveniens falsa est propositio; si ly per acquisitionem perfectionis, supponat pro acquisitione perfectionis seu complementi. Concedo propositionem; potest autem aliquid, quia evadit terminus alicujus, habere complementum suæ perfectionis, ut si ordinatur essentialiter, ad hoc, ut evadat terminus, sed in præsentia non ex eo præcisè perficitur anima, quia evadit terminus, sed quia evadendo terminus completur in ordine ad ponendas operationes aliquas, ad quas etiam essentialiter ordinatur. Et licet omnis perfectio sit ex additione, nego tamen quod hæc additio debeat esse per receptionem, cum possit fieri ratione unionis ad se terminata, licet præcisè ratio termini non faciat terminum perfici, ratio tamen termini intrinseci unionis, potest facere, ut terminus ille perficiatur, casu quo incompletio illius essentialis, (qualis est hic in ordine ad operari aliquas actiones) tunc compleatur. Objectum autem non est terminus intrinsecus actus.

Punctum Difficultatis 3.

Estne hæc modalitas materialis.

DICENDUM. *Hanc modalitatem esse materialem.*

PROBATUR. Quia cum in generatione hominis neque materia neque forma à generante producat, si nihil obstat, ostendendus est proximus & intimus influxus in compositum, quod dicitur generari; intimior autem ostenditur hic influxus, si ponatur hæc modalitas materialis: nam tribui poterit tanquam effectus generanti, quo effectu posito, inimpedibiliter etiam à Deo, fit compositum, generari autem non posset, si esset spiritualis. Consequenter *Hæc modalitas recipitur in materia, quod*

PROBATUR 1. Quia nullum est fundamentum, quod in re spirituali, qualis est anima hominis, recipiatur aliquid materiale, ut autem uniformius procedatur etiam in aliis compositis, cur non recipitur in sola materia?

PROBATUR 2. Quia si nihil obstat, debemus quam proportionatissimum formis subiectum tribuere, enti autem materiali subiectum proportionatum, est materia.

PROBATUR 3. Si modus materialis recipitur in spirituali subiecto, deberet recipi secundum modum essendi animæ, nam quidquid recipitur, per modum recipientis recipitur; jam autem modus existendi animæ rationalis est, ut sit tota in toto, & tota in qualibet parte, quod connaturaliter competere non potest enti materiali.

OBJICITUR 1. Forma est indifferens ad uniri: Ergo indiget aliquo recepto, ut fiat unita.

RESPONDETUR. Negando consequentiam, sufficit enim extrinsecum determinativum.

OBJICITUR 2. Ideo verbum non perficitur unione, quia non recipit unionem vel illam modalitatem determinativam. Ergo illa recipi in utroque extremo debet, si utrumque perfici debet.

RESPONDETUR. Adtribuendum effectum formalem, sufficit, in extremo secum unito aliquid recipiatur, nam albedo non recipitur in forma parietis, & tamen parieti, tribuit suum effectum formalem. Non ideo autem Verbum non perficitur, quia non recipit unionem, sed quia præcontinet omnem possibilem perfectionem, quam si non præcontineret, participaret ab humanitate, quantumvis non reciperet unionem. Rursus non ideo Verbum non perficitur illà Modal-

Modalitate, quia illam non recipit, sed quia vi illius, ad se terminatur, nec in esse, nec in operari perficitur.

OBJICITUR 3. Si unio reciperetur in sola materia, deberet intrinsecè terminari ad formam, hoc autem quod est intrinsecè terminari est inexplicabile.

RESPONDETUR. Quid sit terminus intrinsecus variant in explicatione auctores, explicationem adlatam ab Arriag. impugnauit Oviedo, consule illum. Explicat postea Ovied. terminum intrinsecum, dicitque esse id quod pertinet ad constitutionem unius per se, per unum autem per se intelligit quodcumque totum; prout distinctum à toto morali, & toto per aggregationem. Cui explicationi addenda aliqua limitatio, certè enim ipsa materia subiectans modalitatem pertinet ad compositum, neque tamen est terminus intrinsecus respectu illius modalitatis, sed subiectum: hinc commodius dicitur terminum intrinsecum esse id, ad quod est habitudo alligativa Physicè, illudque requiritur tanquam extremum constituens unum per se. Secundum terminos in materia de Incarnatione usurpatos, terminus intrinsecus est, id, quod habet rationem cohibentis, limitantis, & ad quod, ita tamen ut habeat rationem alligati Physicè, de quo ibi fufus.

INSTAT quidam. Omne intrinsecum perfectionis, nisi quid obstat subiectatur in suo perfectibili, ut constat in ductione, sed unio perficit utrumque, ergo in utroque subiectatur.

RESPONDETUR. Quod obstat: quia commodius est ponere unionem hanc materialem, adeoque talem quæ non sit apta recipi in spiritali subiecto universaliterque id quod requirit aliud tanquam terminum intrinsecum, non est necesse in eodem recipi, taliter autem unio spiritalis vel modalis respicit formam.

QVÆSTIO II.

De Composito quod datur.

IN hac Quæstione agetur contra Scotistas, qui docent distingui realiter compositum à partibus componentibus, quod quidem extendi potest etiam ad composita possibilis, quia tamen circa compositum, quod datur, nihil aliud speciale tractandum occurrit, res sub hoc titulo expediatur. Circa quod

PRÆMITTO I. Non esse difficultatem in hoc: An compositum distingatur saltem realiter inadæquatè à suis partibus, certum enim est distingui; nam cum includat tam materiam, quam formam, quam unionem, (de qua loquemur aliàs, tanquam de distincta, sub nomine

ejus, non nisi modalitatem determinativam intelligendo, ut ita secundum communes Phrases planius disceptetur) hinc à materia v. g. distinguitur realiter inadæquatè compositum, propter formam & modalitatem, quæ compositum includit, & non sunt idem realiter cum materia.

PRÆMITTO 2. Tam partem à composito, quam compositum à parte, distingui realiter, sed ita ut modus distinctionis habeat se aliter, nam compositum à parte distinguitur realiter inadæquatè, addendo aliquid positivum, quod comparatum ad partem, est ab illa realiter adæquatè distinctum, certè enim forma inclusa in composito, à materia itidem inclusa, distinguitur realiter adæquatè. Pars autem à toto distinguitur quidem etiam realiter inadæquatè, sed importando non nisi aliquid negativum, scilicet negationem identitatis cum alia parte, quam dicit totum. Dicitur autem ista distinctio à composito, realis inadæquata, quia compositum dicit v. g. materiam, quæ à seipsa non est distincta realiter, hinc materia à composito non dicit distinctionem realem adæquatam, quia non dicit distinctionem à seipsa, & tamen illa ipsa includitur in composito.

PRÆMITTO 3. Aliam esse hanc Quæstionem: An totum præter materiam & formam & unionem dicat esse tertius, distinctum realiter, ab illis tribus simul & collectivè sumptis, & aliam hanc, an in toto, præter materiam formam & unionem, sit adhuc aliquid aliud esse substantiale, non quidem quod sit per modum totius, includentis illa, & tamen distincti ab illis, sed per modum substantialis, esse totius ingredientis; priorem partem docent Scotistæ, posteriorem noster Vasq. de Incarnatione d. 19. n. 28. quia à forma, docet tribui materiæ, esse quoddam substantiale.

PRÆMITTO 4. Partes in ordine ad totum multipliciter comparari posse, vel unitas, vel non unitas. Rursus si comparentur unitæ, comparari possunt vel unitæ distributivè acceptæ, ad eum modum quò possum accipere Apostolos 12. omnes, sed sigillatim, vel unitæ collectivè acceptæ, & in hoc posteriori sensu, queritur, an distingatur totum substantiale, à partibus, illarumque unionem, collectivè sumptis.

PRÆMITTO 5. Quod advertit Oviedo aliud est querere: an à materia, forma & unionem simul sumptis distingatur compositum, & aliud, an distingatur à partibus simul sumptis & unitis, dicitque compositum distingui realiter inadæquatè à partibus simul sumptis, & unitis, non est tamen distinctum à materia forma & unionem simul sumptis. Rationem assignat, quia partes simul sumptæ & unitæ non dicuntur

† u 2

unio-